

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
ГЖ1. 2261/11
30.03.2012.године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Снежане Кеџман председника већа, Љиљане Влајковић Смук и Драгане Штрбац чланова већа, у правној ствари **тужиље-противтужене доктор В. К. из Р.**, коју заступа И. М. адвокат у Б., против **туженог-противтужиоца И. ЗА О. В. из С. К.**, кога заступа Д. П. адвокат у Н. С. и туженог **професор доктор М. Е.** кога заступа Р. Ј. адвокат у Н. С., одлучујући о жалбама тужиље-противтужене, туженог-противтужиоца И. за о. В. и туженог професор доктор М. Е. на пресуду Основног суда у Новом Саду пословни број П1.547/2010 од 14.06.2011.године, у седници већа одржаној 30.03.2012.године донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ се пресуда Основног суда у Новом Саду пословни број П1.547/2010 од 14.06.2011.године у усвајајућем делу противтужбеног захтева тако што се противтужбени захтев и захтев за накнаду парничних трошкова И. за о. **ОДБИЈА** у преосталом делу жалбе странака се **ОДБИЈАЈУ** а пресуда се у преосталом делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом је делимично усвојен тужбени захтев.

Утврђено је да су тужени И. за о. В. из С. К. и професор доктор М. Е. према тужиљи дискриминаторски поступали у периоду од око 2 године.

Обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде нематеријалну штету и то по основу претрпљени душевних болова због повреде права личности у износу од 200.000,00 динара и повреде части и угледа у износу од 200.000,00 динара односно да јој накнаде укупно износ од 400.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.06.2011.године као дана пресуђења па до исплате у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да јој тужени солидарно накнаде нематеријалну штету преко досуђеног износа од 400.000,00 динара па до траженог износа од 7.000.000,00 динара и то на име претрпљених душевних болова

због повреде права личности и повреде части и угледа те претрпљених душевних болова због узнемиравања, психолошког злостављања који су узроковали металну психосоматску патњу и страх као и за претрпљену дискриминацију и стављање у неповољни положај у области рада у праву на стручно усавршавање и напредовање у служби у праву на једнаку накнаду за рад, право на одмор и слободне дане и задовољавајуће услове рада као и захтев за накнаду штету због неискоришћених слободних дана у износу од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Обавезани су тужени да тужиљи солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 196.850,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Делимично је усвојен противтужбени захтев И. за о. В..

Обавезана тужена доктор В. К. да тужиоцу И. за о. В. исплати износ од 1.048.879,84 динара са законском затезном каматом почев од 20.11.2009.године па до исплате у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Одбијен је противтужбени захтев И. за о. В. преко досуђеног износа па до траженог износа од 2.359.458,98 динара са законском затезном каматом почев од 20.11.2009.године па до исплате.

Обавезана је тужена доктор В. К. да тужиоцу И. за о. В. надокнади трошкове парничног поступка у износу од 208.088,00 динара.

Против наведене пресуде у одбијајућем делу тужбеног захтева, затим усвајајућем делу противтужбеног захтева тужиља улаже благовремену, дозвољену и потпуну жалбу са свих разлога предвиђених одредбом члана 360. ЗПП-а и предлогом да овај суд као другостепени побијану пресуду укине и врати је на поновно суђење у одбијајућем делу у погледу тужбеног захтева и усвајајућем делу у погледу противтужбеног захтева или је преиначи тако што ће у целости усвојити тужбени захтев а одбити противтужбени захтев.

Благовремену, потпуну и дозвољену жалбу улаже тужени И. за о. В. из С. К. у погледу усвајајућег дела тужбеног захтева и одбијајућег дела противтужбеног захтева са свих разлога предвиђених одредбом члана 360. ЗПП-а и предлогом да овај суд првостепену пресуду укине и врати је на поновно суђење или је преиначи тако што ће у целости одбити постављени тужбени захтев и у целости усвојити постављени противтужбени захтев.

Благовремену, дозвољену и потпуну жалбу на усвајајући део тужбеног захтева улаже тужени професор доктор М. Е. са свих разлога предвиђених одредбом члана 360. ЗПП-а и предлогом да суд одбије у целости тужбени захтев и тако преиначи првостепену пресуду или је укине и врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба тужиље је делимично основана.

Жалбе тужених нису основане.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога истицаних у жалбама а пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. тачке 1., 2., 5., 7. и 9. ЗПП-а, на правилну примену материјалног права сходно одредби члана 372. став 2. ЗПП-а овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално у делу одлуке о тужбеном захтеву због чега је применом одредбе члана 375. ЗПП-а првостепена пресуда у овом делу потврђена, док је одлучујући о противтужбеном захтеву погрешно примењено материјално право, због чега је пресуду у овом делу ваљало преиначити.

У току првостепеног поступка је утврђено да је тужила била запослена код туженог. Засновала је радни однос на неодређено времегодине на радном месту лекара на специјализацији из радиологије (радиобиологије). Уписала је магистарске студијегодине из физиологије на М. ф. у Н. С..године тужила је са туженим И. закључила уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности запосленог и послодавца за обављање послова лекар на специјализацији из радиологије у одељењу за високо волтажне терапије З. за р. т. Овим уговором, како је то утврђено у току првостепеног поступка регулисано је које послове обавља тужила, да радни однос заснива са пуним радним временом колико траје недељно радно време, дневно радно време, прерасподела смена рада и дежурство, дежурство ноћу у дане државног празника и недељом, случајеви увођења приправности, утврђено је на који начин радник користи право на одмор у току рада, дневни одмор, недељни и годишњи одмор као и неплаћено одсуство. Овим уговором је предвиђено да је послодавац дужан да запосленом омогући дошколовање специјализацију и постдипломске студије и друго стручно усавршавање када то захтева потреба процеса рада у складу са планом и програмом рада за текућу годину, те да је запослени дужан да остане на раду код послодавца 10 година рачунајући од дана завршеног стручног усавршавања. Уколико запосленом престане радни однос пре истека рока од 10 година, дужан је да послодавцу рефундира средства уложена у његово стручно усавршавање као и накнаду зараде која му је исплаћена за време које у току усавршавања није провео код послодавца.

Тужени И. је сносио трошкове магистарских студија тужиле и ови трошкови су били предвиђени планом стручног усавршавања, тужила није израдила магистарску тезу. Тужени није сносио трошкове докторских студија тужиле на М. ф. У. у К. Тужила је положила специјалистички испитгодине.

Након што је положила специјалистички испит са туженим И. закључила Анекс уговора број 1 о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности према коме је обављала послове лекара специјалисте радиолога на одељењу лежећих болесника у З. за р. т. Утврђују се даљи послови, односно опис послова овог радног места.

Тужени професор доктор М. Е. био је од децембрагодине управник З. за р. т.. У З. за р. т. организација рада је била таква да је уведено радно време од 7,30 до 12,30 часова а сваки радни дан од 7,45 часова одржавали су се јутарњи састанци којима су присуствовали управник и сви лекари З., техничари, физичари а уторком и петком и директор И. када је била тзв. велика визита. Лекари који су били дежурни такође су долазили на јутарње састанке да би предали дежурства. На овим састанцима дежурни лекари подносе извештај са дежурства а затим према списку пацијената за тај дан управник односно тужени доктор М. Е. је одређивао који лекар ће ког пацијента обрађивати уз евентуални приказ случаја, ко ће од лекара ићи на онколошке комисије. На јутарњим састанцима су здравствени радни и здравствени сарадници обавештавали

о континуираној едукацији која се спроводила код туженог. Након што би на овај начин био одређен план рад за одређени дан лекари су одлазила на одељења у радиолошке амбуланте, односно онколошке комисије, а лекари који су завршили дежурство одлазили би на слободан дан. Правило је било да се после првог и другог дежурства користи по један слободан дан а после трећег два слободна дана. Ово правило је важило до јуна 2009.године када је директор туженог И. издао наредбу да се слободни дани морају користити одмах након дежурства. Дежурство лекара почињало је након завршетка радног времена, дакле након 12,30 часова и трајало до наредног дана до 7,30 часова.

По завршеном дежурству након подношења извештаја управник з. односно тужени професор доктор М. Е. би одлучивао ко ће и када користити слободне дане. При томе је како је утврђено у првостепеном поступку предност давао доктор С. или пак доктор Б. и то тако што би најпре њих питао да ли желе да користе слободне дане а уколико то не би хтеле тада је тужиља која је на пример завршила дежурство није могла користити слободни дан, а уколико су се оне изјасниле да не желе да користе слободни дан тада је управник овде тужени професор доктор М. Е. одлучивао да исти може да користи тужиља. Уколико би пак тужиља изразила жељу да користи слободан дан он би јој повишеним тоном говорио да не може да га користи јер нема ко да ради а уколико би се десило да је тужиља треће дежурство имала средом и да након тога тражи слободне дане (два дана после трећег дежурства) тада би тужени викао на тужиљу оптужујући је да она прави мини годишње одморе јер би након коришћења два слободна дана тужиља била слободна јер би уследио викенд. Због напред описаног поступања у погледу одређивања коришћења слободних дана после дежурства односно некоришћења слободних дана после дежурства тужиља је кући долазила исцрпљена после више од 30 часова рада. На овај начин је тужени др.М. Е. од средине 2007.године до средине 2009.године давањем првенства одређеним запосленима у односу на тужиљу, онемогућио тужиљу да на једнак начин и под истим условима користи слободне дане након дежурства. Повређено је и право тужиље на одмор собзиром да као лекар радиолог има право на рад 30 часова недељно.Тужени су на овај начин повредили начело једнаких права, ускраћујући тужиљи права на начин утврђен у току првостепеног поступка, са разлога њене трпељивости, јер се није супротстављала одлукама туженог, иако су ове одлуке резултат одређеног анимозитета туженог а нису изазване објективним околностима.

Приликом прављења плана рада и распореда обављања послова тужиљи је распоредом одређен већи број пацијената у односу на остале лекаре радиологе.

Утврђено је такође да је комуникација туженог професор доктор М. Е. према тужиљи у јутарњим састанцима био агресивна, репресивна, једнострана, некоректна, ароганта, неколегијална, непријатна, понижавајућа и омаловажавајућа уз обраћање тужиљи повишеним тоном (виком, дреком) а при томе се драстично разликовала у односу на друге колеге лекаре и медицинске раднике, јер је тужени професор доктор М. Е. само тужиљу на јутарњим састанцима а када би иста желела нешто да каже поводом приказа неког случаја са на пример „ја мислим...“ прекидао и са омаловажавањем јој се обраћао: „Немате ви шта да мислите биће како ја кажем“ или је пак одмахивао руком и говорио јој подругљиво да неће да је слуша, да је због таквог понашања туженог тужиља и престала да узима реч како би рекла своје мишљење у вези са одређеним случајем или пак пацијентом и на тај начин избегла да јој тужени професор доктор М. Е. омаловажава и понижава пред колегама и другим медицинским особљем. Утврђено је да тужени професор доктор М. Е. викао на тужиљу и на ходницима И., да јој се приликом обраћања уз повишен тон уносио у лице те викао на тужиљу и у присуству

пацијената и да је такво понашање тужиља трпела без вербалног супротстављања туженом, да је услед таквог понашања према њој се повлачила, напуштала просторије, понекад плакала, да разлог таквог понашања туженог професор доктора Е. према њој није знала, иако је увиђала да постоји очигледан анимозитет према њој, а са другим колегама није имала никакав проблем у комуникацији нити било каквих проблема у стручном и колегијалном смислу, да је због таквог понашања комуникације и односа туженог професор доктор Е. М. према њој, осталим колегама било непријатно а тужиља се осећала незаштићено, повређено и након усменог а и писменог обраћања директору туженог И.. Обраћање тужиље и понашање туженог професор доктор Е. М. као управника З. за р. т. и као претпостављеног тужиљи као и не предузимање било каквог поступка против овде туженог професора доктора М. од стране туженог И. и због таквог понашања и поступања туженог професор доктор Е. М. иако је директор туженог И. о томе био обавештен од стране тужиље, првостепени суд идентификује као непожељно и не примерено понашање којим се онемогућавала одговарајућа комуникација, нарушавали добри међуљудски односи, лични углед и част тужиље што је и довело до нарушавања професионалног интегритета тужиље односно било уперено на повреду достојанства тужиље као једног од права личности а које је искључиво и узроковано анимозитетом који је тужени имао према тужиљи.

Овакво неприхватљиво понашање и поступање по налажењу првостепеног суда с обзиром на лична својства тужиље (трпељивост, поштовање ауторитета) довеле су до повреде личности, части и угледа тужиље и створили понижавајуће и увредљиво окружење.

Утврђено је такође да је тужиља након што је код туженог уведен допунски рад, у периоду од па до јунагодине да се тужиља почетком јануарагодине пријавила поред осталих лекара З. да жели да буде ангажована у допунском раду. Тужени професор доктор Е. М. је тужиљу најпре искључио из допунског рада од његовог увођења па све догодине односно тужиљу је укључио у допунски рад тек након што је тужиља на то указала директору И. професору доктору Д. Ј. приговарајући јој што се обраћала директору али и након тога неједнако поступао према тужиљи у погледу њеног ангажовања у допунском раду, све док тужиља није затражила да буде искључена из ангажовања у допунском раду. Надаље се утврђују дани када је тужиља након што се обратила директору И. била ангажована, да из извештаја о ангажовању тужиље произилази да је била искључена из допунског рада од па све догодине. Такође је утврђено да када је била укључена у допунски рад да је радила мање од осталих лекара.

Утврђено је дагодине за једног пацијента на одељењу лежећих болесника у соби број 31 за коју је била задужена тужиља обрисана наручена терапија од стране НН лица. На ово је тужиља указала начелнику одељења лежећих болесника примаријус доктор Б. В. као и доктор Б. Б. док о томе није обавестила туженог професор доктор Е. М. јер је са истим прекинула сваку комуникацију. Обзиром да се сваки поступак предузет од стране лекара према пацијентима па тако и наручена терапија евидентирала кроз информациони систем БИРПИС и да је тужиља своје активности ауторизовала, због овога се најпрегодине обратила директору молећи га да предузме одговарајуће мере првенствено у циљу заштите пацијента а с обзиром да није добила никакву информацију у вези са својом пријавом обратила се шефу И. система туженог И. где јој је такође речено незванично, да је терапија избрисана, међутим да никакав документ о томе не може добити већ да га тражи од директора. Од туженог, поводом брисања ове терапије није спроведена званична истрага, а суд утврђује на основу исказа туженог професор доктор М. Е. да је он за овај случај незванично сазнао и да је сазнао

да је терапију за пацијента коју је тужила наручила случајно избрисао лекар интерниста.

.....године утврђује се у току првостепеног поступка тужила је поднела захтев за споразумни престанак радног односа, исте године раздужила се радном одећом, дозиметром агодине тужени је дао одговор на захтев тужиле и обавестио тужилу да И. за о. прихвата споразумни прекид радног односа под условима које је тужила изнела у захтеву под 2. да се узима на знање да је тужила дала отказ уговора о раду али не на основу члана 178. став 3. већ на основу члана 178. став 1. Закона о раду, да је у обавези да И. за о. врати износ од 252.400,00 динара на име средстава уложених у стручно усавршавање као и накнаду зараде у износу од 2.107.5558,98 динара за време и у току усавршавања која јој је исплаћена, а то време није провела на И.године тужени И. извештава тужилу да је грешком у тексту уместо речи прихвата захтев за споразумни раскид требало да стоји не прихвата захтев за споразумни раскид.

Након што је тужили престао радни однос запослила се у Републици Ц. Г. као странац у Подгорици у К. ц. Ц. Г. на К. за о. и р. на радно место лекар-радиотерапеут.

Утврђује се да је за време специјализације тужени И. тужили исплатио укупно на име трошкова стручног усавршавања 251.900,00 динара, пре закљученог уговора о уређивању међусобних права и обавеза одгодине. На име стручног усавршавања након закључења уговора одгодине тужили је исплаћено 54.000,00 динара. У току радног односа за време стручног усавршавања на име накнаде зараде је исплаћен укупан износ од 2.107,558,98 динара али пре закључења уговора о уређивању међусобних права и обавеза исплаћен јој је износ од 1.112.679,14 динара а након закључења уговора исплаћен јој је износ од 994.879,84 динара.

Утврђује се да тужила удата, да има супруга П. који је незапослен, да је мајка малодобног детета старог година. Због тога што је радила више од 24 часа након дежурства долазила кући преморена, исцрпљена, бригу о сину је због тога преузео и искључиво водио њен супруг. Због стреса на послу преморености имала је несанице, стомачне тегобе али се због истих није обраћала лекарима. О свим дешавањима и проблемима на послу и у вези са послом разговарала је са својим супругом. Утврђујући на описани начин правилно и потпуно чињенично стање, правилно одлучује првостепени суд делимично усвајајући тужбени захтев уз образложење које у потпуности прихвата и овај суд и на њега упућује.

Одредбом члана 18. Закона о раду је прописано да је забрањено непосредна и посредна дискриминација лица која траже запослење као и запослени с обзиром на пол, рођење, језик, расу, боју коже, старост, трудноћу, здравствено стање, односно инвалидност, националну припадност, вероисповест, брачни статус, породичне обавезе, сексуално опредељење, политичко или друго уверење, социјално порекло, имовинско стање, чланство у политичким организацијама, синдиката или неко лично својство. Чланом 20. је прописано да дискриминација из члана 18. Закона забрањена између осталог у односу на услове рада и сва права из радног односа. Одредбама члана 21. Закона о раду је предвиђено да је забрањено узнемиравања које у смислу овог Закона јесте свако нежељено понашање узроковано неким од основа из члана 18. Закона који има за циљ или представља повреду достојанства лица које тражи запослење као и запосленог а који изазива страх или ствара непријатељско понижавајући или увредљиво окружење.

Чланом 2. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ број 22/2009) су дефинисани појмови и изрази дискриминације и дискриминаторског поступања који означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе као и чланове њихових породица или њима блиска лица на отворени или прекривен начин а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанство, националне припадности или етичком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном или породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним или другим организацијама и другим стварним односно претпостављеним личним својствима. Овим Законом је прокламовано начело једнакости (сви су једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту без обзира на лична својства у члану 4., а у члану 8. је као облик дискриминације предвиђена повреда начела једнаких права и обавеза које постоји ако се лицу или групи лица због његовог односно њиховог личног својства неоправдано ускраћују права и слободе или намећу обавезе које се у истој или сличној ситуацији неускраћују или не намећу другом лицу или групи лица, ако су циљ или последица предузетих мера неоправдани, као и ако не постоји сразмера између предузетих мера и циља који се овим мерама остварује. Чланом 12. истог Закона је регулисана забрана узнемиравања или понижавајуће поступање који има за циљ или представља повреду достојанства лица или групе лица на основу њиховог личног својства а нарочито ако тиме ствара страх или непријатељско понижавајуће и увредљиво окружење. Одредбом члана 16. је као посебан случај дискриминације регулисана дискриминација у области рада па је ставом 1 прописано да је забрањена дискриминација у области рада односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање под једнаким условима свих права у области рада као што су право на рад на слободан избор занимања, на напредовање у служби, стручно усавршавање, професионалну рехабилитацију на једнаку накнаду за рад једнаке вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат као и на заштиту од незапослености а ставом 3. овог члана је одређено да се не сматра дискриминацијом прављење разлике, искључивање или давање првенства због особености одређеног посла од кога лично својство представља стварни или одлучујући услов обављања посла ако је сврха која се тиме жели постићи оправдана као и предузимање мера заштите према појединим категоријама лица из става 2. Одредбом члана 41. овог Закона је предвиђено и да свако ко је повређен дискриминаторским поступањем има право да поднесе тужбу суду, а да се тужбом из члана 41. сагласно одредби члана 43. може тражити утврђење да је тужени дискриминаторски поступао према тужиоцу или другоме као и накнаду нематеријалне штете.

Из овако утврђеног чињеничног стања несумњиво произилази да су тужени дискриминаторски се понашали према тужили у односу на услове рада и права из радног односа јер је тужени доктор М. Е. омаловажавао тужилу, јер је непримерним, недозвољеним поступањем и понашањем према тужили у радној средини повредио право личности, угледа и част тужиле. Правилно првостепени суд закључује да основ одговорности туженог И. је у кривици јер пропуштањем своје основне законске обавезе која је у корелацији са правом запосленог да ради у сигурности без ризика односно обавези послодавца да запосленом обезбеди радну околину у којој ће обављати своје послове у атмосфери поштовања сарадње отворености, безбедности и једнакости, од развијање свести свих нивоа одлучивања дакле свести свих запослених о потреби узајамног поштовања, сарадње, тимског рада у извршавању радних задатака, уз афирмацију понашања којим се исказује постојање достојанства на раду, омогући

запосленима право да изнесу своје мишљење, ставове, предлоге у вези са обављањем посла, као и да се њихово мишљење саслуша и да због тога не трпе последице. Пропуштањем ових обавеза, како то правилно закључује првостепени суд насупрот наводима туженог И., игнорисањем притужби тужиле на непримерено и недозвољено понашање туженог професор доктор Е. М., тужени И. је такође одговоран за штету коју је тужила у виду претрпљених душевних болова због повреде права личности, части угледа претрпела и то у вези са радом на И.

Са наведених разлога првостепени суд је основано применом одредбе члана 200. Закона о облигационим односима обавезао тужене на исплату износа наведеног у изреци по основу накнаде нематеријалне штете коју је тужила претрпела. Насупрот наводима тужиле правилно је одмерена висина накнаде имајући у виду одредбу члана 200. Закона о облигационим односима и постављени захтев тужиле досуђујући јој на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права личности, части и угледа изреком наведене износе, јер ови износи представљају правичну накнаду као облик отклањања штетних последица који се састоји у исплати наведене суме новца и представља сатисфакцију за претрпљену нематеријалну штету са циљем да се код тужиле успостави психичка и емотивна равнотежа која је постојала пре дискриминације и узнемиравања у мери у којој је то могуће новчаном накнадом. Новчана накнада не може имати за циљ да погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Правилно међутим тужила у жалби истиче да је одлучујући о противтужбеном захтеву првостепени суд погрешно применио материјално право. У току првостепеног поступка је утврђено да су се тужени дискриминаторски понашали односно односили према тужили, да су повредили основна права тужиле на раду и у вези са радом, да је услед дискриминаторског понашања тужила претрпела нематеријалну штету због чега су јој и досуђени износи назначени у изреци пресуде. Овако понашање тужених довело је до тога да је тужила поднела захтев за споразумни раскид радног односа, а који је И. првобитно прихватио а потом известио тужилу да је грешком уместо да се прихвата споразумни раскид требало у обавештењу да стоји да се не прихвата споразумни раскид. Иако су тужила и тужени И. закључили уговор о раду којим је регулисано да је тужила у обавези да надокнади трошкове које је И. имао везано за стручно усавршавање тужиле јер на раду није провела десет година, овакво становиште првостепеног суда је погрешно. До захтева за раскидом уговора о раду тужиле дошло је услед понашања тужених на описани начин. Кривицом тужених је тужила доведена у ситуацију да више не може да ради у окружењу у каквом је радила уз дискриминаторско понашање тужених, и у скраћивање основних права како је то описано. Са изнетог је становиште овога суда да не постоји обавеза тужиле за враћањем износа исплаћеног на име накнада за време постдипломских и докторских студија и стручног усавршавања обзиром да тужила није скривила престанак радног односа. Управо кривицом тужених је тужила доведена у ситуацију да тражи да јој споразумно престане радни однос код туженог И.. И само понашање туженог И. у погледу не пристајања на захтев тужиле да јој споразумно престане радни однос као и чињеница да јој је радна књижица враћена тек у току првостепеног поступка указује на то да је тужила била присиљена да напусти свој посао.

Имајући у виду изнето како се наводима жалбе туженог И. за о. В. и туженог проф.др. М. Е. не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања нити примена материјалног права, нити је учињена која од битних повреда одредаба парничног поступка, овај суд наводе жалби тужених оцењује као неосноване.

Имајући у виду изнето преиначена је одлука о трошковима поступка тако што је одбијен захтев туженог И. за о. за накнаду трошкова парничног поступка обзиром да је пресуда преиначена у делу у коме је делимично усвојен противтужбени захтев, тако што је противтужбени захтев у целости одбијен па је одбијен и захтев туженог И. за онкологију за накнаду трошкова парничног поступка.

С обзиром на изнето а применом одредаба чл. 375 ЗПП-а, 380 тач. 4 у вези са чл. 387 тач.3 истог закона одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Снежана Кецман,с.р.

з.т.о.